

DE KUNST
van het
SCHATBEWAREN

SANDRA BYRD

De kunst van het schatbewaren

Sandra Byrd

De kunst van het schatbewaren

Roman

Vertaald door Lia van Aken

KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Vertaling: Lia van Aken
Ontwerp omslag: Mark Hesselink
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 9789029728683
ISBN (e-book) 9789029728690
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

© 2019 KokBoekencentrum Uitgevers

Originally published in English in the USA under the title *Lady of a Thousand Treasures* by Sandra Byrd.

Copyright © 2019 by Sandra Byrd.

Dutch edition © 2019 by KokBoekencentrum Uitgevers with permission of Tyndale House Publishers, Inc. All rights reserved.

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor dr. Alex Naylor

1

SEPTEMBER 1866

WATCHFIELD HOUSE, OXFORDSHIRE, ENGELAND

In het ruime vertrek waarin we wachtten, klonk geroezemoes, fatsoenlijk gedempt tot gemurmel. Alle aanwezigen schrokken op toen een bliksemschicht vlak voor de brede ramen in de grond sloeg, als een vinger die diep in de aarde wees. Misschien wilde God ons precies vertellen waar de ziel van de onlangs overledene zijn laatste rustplaats had gevonden.

Ik geloofde niet dat lord Lydney was opgevaren.

Lydney was mijn vaders vriend, beschermer en weldoener geweest. Velen spraken vol bewondering over hem. Eerlijk is eerlijk, soms had hij aardig tegen me gedaan. Vroeger dacht ik dat hij mijn schoonvader zou worden.

Dat idee was van de baan.

Ik was op Watchfield House, het Engelse landgoed van baron Lydney, om nogmaals de laatste eer te bewijzen en dan zo snel mogelijk te vertrekken en het verleden resoluut achter me te laten.

Mijn blik dwaalde af naar Harry en bleef tegen beter weten in op hem rusten. Zijn lichte huid en weerbarstige bos kastanjebruin haar staken schitterend af bij het zwart dat hij droeg – wij allemaal trouwens. Ik wendde mijn blik af voordat hij me kon betrappen.

‘Een troep kraaien.’ Marguerite knikte naar een kluitje onvriendelijke mannen die op en neer bewogen alsof ze stonden te pikken, stram van ouderdom en met zwarte jassen aan.

Mijn liefste vriendin, Marguerite. Hoewel we ongeveer even oud waren, vormde zij als weduwe een geschikte chaperonne voor mij als er eentje nodig was, en dat was niet vaak voor iemand met mijn sociale status. Ze wist dat ik vanaf mijn kindertijd de gewoonte had om mensen in groepen te verdelen, vooral om de controle te houden in een situatie waarin mijn angsten bovenkwamen. Een bijzonder passende gewoonte voor de dochter en assistente van een conservator voor verzamelaars. Ik was nu zelfstandig conservator en taxateur. Bijna, tenminste.

‘Een kudde zwijnen.’ Ik veinsde een geuw.

Ze keek in Harry’s richting. ‘Een span muilezels?’ plaagde ze.

Ik lachte om het grapje, maar wist dat ze dat niet echt geloofde; ze was altijd dol geweest op Harry, althans totdat hij verdween. Net als wij allemaal had Harry zijn fouten, maar hij was zeker geen losbol. Hij had altijd maar belangstelling getoond voor één vrouw.

Voor mij.

Mijn hart zonk. *Totdat die belangstelling plotseling verminderde.* Ik stond mezelf toe nog eens naar hem te kijken.

Hij stond hoog opgericht en robuust tussen herkenbare gelijken; hij had de houding van een man vol zelfvertrouwen, zoals ik hem inderdaad altijd had gekend – behalve als zijn vader erbij was. In het midden van hun groepje stond een vrouw die ik niet kende. Haar haar was zwart als onze rouwkleding; ze was jong en mooi. Haar gitten sieraden flirtten met het lamplicht. Met ingehouden adem sloeg ik Harry gade terwijl hij naar haar keek, aandachtig en met een vaste blik.

‘Een stel pauwen,’ fluisterde ik tegen Marguerite. Daarop keerde het groepje zich om en keek naar me. Ik bloosde tot in mijn hals en was blij met mijn hoge kraag. Ik had spijt van mijn gefluister. Jezelf geruststellen was één ding, maar onvriendelijk zijn iets heel anders, al kwam het voort uit verdriet. ‘Zouden ze het gehoord hebben?’

Marguerite stopte een losse pluk van haar blonde haar terug in haar opgestoken kapsel en gaf solidair mijn elleboog een

kneepje voordat ze haar hoofd schudde. ‘Ik denk dat ze iets weten wat jij niet weet... nog niet.’

Nu ze het zei; het was me de hele ochtend al opgevallen dat er verontrustend en ongebruikelijk genoeg vele blikken op me werden geworpen. Ik keek haar aan. ‘En jij weet dat ook?’

Ze knikte. ‘Ik heb alleen iets in de wandelgangen gehoord, maar ik denk dat je er spoedig achter zult komen... als het waar is.’ Marguerite neeg haar hoofd naar de donkerharige schoonheid in het midden van hun groepje en fluisterde tegen me: ‘Zij is met hem meegekomen uit Venetië.’ Toen glipte mijn vriendin weg.

Mijn adem stakte en ik wendde me af zodat mijn gezicht mijn ontzetting en verbazing niet verraadde. Om steun te zoeken liep ik naar een luxueus gestoffeerde stoel waarin een bejaarde kennis leek te verdwijnen, om te zien of hij zachtjes omhoog moest worden gehesen. Ineens werd me de weg versperd door een man. Hij had de zelfverzekerde houding van iemand die niet gewend is dat hem iets geweigerd wordt. Zijn kaaklijn was gebeeldhouwd en de golven van zijn platinablonden haar werden kennelijk zonder pommade op hun plaats gehouden. Hij kwam me vaag bekend voor, maar ik kon hem niet plaatsen.

‘Burggraaf Audley.’ Hij boog. ‘Tot uw dienst.’

Ik vond het niet bijzonder dienstbaar om mij de weg te versperren. ‘Juffrouw Eleanor Sheffield. Ik weet zeker dat ik uw hulp niet nodig heb, maar ik ben dankbaar voor het aanbod.’

‘O, ik weet wel hoe u heet; we hebben elkaar ontmoet.’ Hij dempte zijn stem. ‘Ik geloof dat u mijn hulp wel nodig hebt. U bent een vrouw alleen, of zult dat binnenkort zijn. Dat maakt u kwetsbaar, nietwaar?’

Ik rilde van de naakte eerlijkheid en de onuitgesproken dreiging van zijn opmerking, maar zei niets. Hij had geen verdere aansporing nodig.

‘Mijn hulp komt in de vorm van een advies: hij zal gebruikmaken van uw welwillendheid. Zoals hij altijd heeft gedaan, zoals zijn vader altijd neerbuigend deed tegen uw vader. Hun

goedheid was nooit onbaatzuchtig, wel, juffrouw Sheffield? Noch bleken ze uiteindelijk trouw.'

'Het spijt me, lord Audley. Ik geloof best dat u het goed bedoelt. Maar ik weet niet over wie u het hebt.' *Allemaal leugens.*

'Ik denk van wel.' Hij keek naar Harry, toen weer naar mij en maakte een buiging om terug te gaan naar de anderen.

Ik wist niet wat ik van lord Audleys opmerkingen moest denken, maar kon niet anders dan veronderstellen dat ook hij het geheim kende dat kennelijk voor niemand een geheim was behalve voor mij.

Uit gewoonte keek ik naar de schitterende klok op de schoorsteenmantel. Hij was gemaakt van Frans walnotenhout en versierd met de Drie Gratiën. Tot mijn grote verbazing leek hij de juiste tijd aan te geven. Ik keek op mijn eigen horloge; ja, ja, de tijd klopte. Maar was het hout van de klok lichter dan vroeger? Ik dacht van wel. Ik liep erheen. Ik kon het uurwerk niet zien, maar wel vaag horen; het snorde. De glazen wijzerplaat glom. De compagnon van ons bedrijf, meneer Clarkson, had hem misschien opgewreven toen hij hier een paar maanden geleden was om de verzameling te verzorgen tijdens mijn afwezigheid.

Ik moest hem vragen of hij het uurwerk gerepareerd had. In dit geval was hij veel bedrevener dan men zou verwachten. Daar was ik blij om.

Ik keek het vertrek rond, dat nu gevuld was met enkele tientallen mannen en vrouwen, met of zonder titel, de rijke verzamelaars die vrienden van de baron waren geweest van wie sommigen met mijn vader hadden samengewerkt. En Harry natuurlijk.

Nu betrapte hij me. Hij hield mijn blik vast zoals hij in de loop van meer dan tien jaar honderden keren had gedaan, eerst als slungelige jongen, toen als gespierde en gerijpte jongeman. Ik hield mijn adem in. Ik zou niet liegen: ik had gehouden van zowel de jongen als de man. Hij glimlachte. Ik knikte hem toe voordat ik mijn blik afwendde toen de toespraken begonnen.

Verschillende aanwezigen gaven hoog op van de onlangs

overleden lord Lydney. Hun vriendelijke lofbetuigingen leken oprecht en zelfs de dominee was kennelijk op z'n minst neutraal wat de man betreft. Maar verscheidene anderen keken zonder te knikken of instemmend te hummen naar het gestoelte waar de toespraken werden gehouden en al gauw was het afgelopen met ophemelen.

Ik maakte me op om naar mijn kamer te gaan, maar een man legde zacht een hand op mijn arm. 'Juffrouw Sheffield?'

Ik knikte en hij stelde zich voor. 'Sir Matthew Landon. Ik ben de notaris van de overleden lord Lydney. Kan ik u even spreken?' Zijn gezicht was vroeger waarschijnlijk hoekig geweest, maar pafferig geworden door het goede leven van vele jaren. Zijn spreekwoordelijk sneeuwwitte haar was naar achteren gekamd in een korte staartvlecht.

Ik liep met hem mee naar de bibliotheek. Marguerite kwam discreet achter ons aan als chaperonne. Toen we met z'n drieën in de bibliotheek waren, deed ze of ze de vele titels op de planken bekeek terwijl sir Matthew me meenam naar het enorme bureau van de overleden lord Lydney.

Nu Harry's enorme bureau. Alles wat van wijlen lord Lydney was geweest, was nu rechtmatig van Harry.

We gingen zitten, sir Matthew aan de ene kant, ik aan de andere, en toen boog hij zich over het bureau. Zijn adem rook naar geplet venkelzaad. 'Ik zal meteen ter zake komen. Lord Lydney heeft verzocht dat u optreedt als tijdelijk bewindvoerder van zijn verzameling en die naar uw goeddunken van de hand doet – volgens zijn vastgelegde opties, natuurlijk. U bent goed bekend, beter dan wie ook, met de reusachtige rijkdom die de stukken in zijn collectie vertegenwoordigen. Honderden kunstwerken en harnessen. Glas en porselein. Sieraden. Zilver. Meubilair. Portretten. Beeldhouwwerken.'

Een collectie bestond, zoals algemeen bekend was, uit alle schatten die een persoon of een familie over vele honderden jaren had verzameld. De schatten van de adellijk geborenen en welgestelden vertegenwoordigden inderdaad een vermogen.

Meer nog vertegenwoordigden ze familiegeschiedenis, gene-
genheid, persoonlijke interesses en het hart van het huis.

‘Er zijn in totaal misschien wel duizend stukken,’ antwoordde ik. ‘We hebben de inventarislijst.’

Sir Matthew knikte. ‘Duizend dan misschien. Wijlen lord Lydney is er zeker van dat u de beste persoon bent om zich ervan te verzekeren of de verzameling *in situ* moet blijven of gedoneerd worden.’

‘Gaat niet alles naar zijn zoon? Als lord Lydney’s enige kind? Enige in leven zijnde kind,’ verbeterde ik haastig.

‘Zijn zoon heeft de titel geërfd, het Londense huis en het landgoed, die beide aanzienlijk herstel behoeven.’ Sir Matthew haalde zijn schouders op. ‘Aan die legaten is niets te doen, vermoedt men. De paarden zijn van hem, via zijn overleden moeder.’

‘Maar de verzameling niet?’ Die was een onmetelijke som geld waard. Als hij de verzameling niet kreeg, zouden Harry’s huizen leeggehaald worden op de tapijten en de gordijnen na.

Zolang als ik leefde, had de baron gebruikgemaakt van onze firma, Sheffield Brothers, om de kunst aan te kopen, te taxeren, te verzorgen en te beheren. Dat deed ons bedrijf en andere soortgelijke bedrijven voor onze rijke klanten. Nu mijn vader dood was en oom Lewis’ gezondheid onbetrouwbaar was nu hij de zeventig naderde, waren er geen gebroeders Sheffield meer. Alleen ik was er nog.

En die lieve meneer Clarkson natuurlijk. Maar hij was geen familie en dus geen directeur in het bedrijf.

‘De verzameling niet,’ bevestigde sir Matthew. ‘Wijlen lord Lydney gaf mij in een brief, en later toen hij zeker wist dat zijn overlijden naderde in juridische documenten, te kennen dat hij de overdracht van zijn kunst aan uw goeddunken wilde overlaten. Hij vertrouwt zichzelf niet om de juiste beslissing te nemen vanwege zijn aanhoudende verdriet om de dood van zijn oudste zoon Arthur, en zijn teleurstelling in zijn tweede zoon. U begrijpt die teleurstelling stellig beter dan wie ook.’

Ik bleef vastberaden zwijgen en neutraal kijken.

‘Wijlen lord Lydney weet dat u, als dochter van uw vader, de zorg en het belang van ieder stuk zult begrijpen – en u hebt het oordeel en de ervaring om te beslissen waar het uiteindelijk dient te worden ondergebracht.’

Ik wil die verantwoordelijkheid niet. ‘Wat wil wijlen lord Lydney dat ik doe?’

Sir Matthew glimlachte. ‘Hij zei dat u ermee zou instemmen en hij heeft gelijk, zoals altijd. Zijn zoon heeft kennelijk geen belangstelling voor kunst, tenzij de stukken werden verkocht om paarden aan te schaffen voor sport en vertier althans.’

Ik keek op. ‘Zijn er stukken verkocht?’ Meneer Clarkson had daar tegen mij niets over gezegd na de vorige boedelbeschrijving, dus dat zou recenter geweest moeten zijn. ‘Koopt de nieuwe lord Lydney paarden erbij van de opbrengst?’

‘Dat kan ik niet zeggen. Ik kan niet eens zeggen hoe hij aan een inkomen komt. Kennelijk heeft hij dat niet, want zijn vader verschaftte hem er geen.’

Ik knikte. Ik wist niet wat ik daarvan moest denken. Een jaar eerder zou ik Harry’s betrouwbaarheid en eer hebben verdedigd. Maar nu? Ik was er niet zeker van. En het was waar; Harry had geen liefde voor antiquiteiten.

Sir Matthew vervolgde: ‘Als uw laatste plicht jegens de Lydney-collectie en als Sheffield Brothers’ laatste taak als curator en medebeheerder, wil lord Lydney graag dat u de opties zorgvuldig overweegt en dan besluit de gehele collectie uit zijn naam te schenken aan het South Kensington Museum.’

Ik rilde toen het plotseling tot me doordrong: *hij spreekt in de tegenwoordige tijd, alsof de man nog leefde!*

‘Of u kunt, bij nader inzien, besluiten dat zijn zoon toch voldoet aan de kwalificaties die zijn vader op dit moment niet ziet, maar vroeger wel heeft gezien, en de verzameling in Watchfield House te laten blijven. Wijlen lord Lydney geeft er de voorkeur aan dat de verzameling in handen blijft van iemand die er geen stuk van zal verkopen. Hij wil dat de verzameling wordt bekeken

en gewaardeerd, en dat ervan wordt genoten, terwijl de stukken een geheel vormen.’

Marguerite zette met een tik een boek op de plank terug.

Mijn maag trok samen. ‘Moet ik beslissen of Harry ontferd wordt of niet?’

Sir Matthew trok een gezicht toen ik per vergissing die vertrouwelijke naam gebruikte. ‘Harry? Er is toch geen verloving? Zijn vader verkeerde in de mening...’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Er is geen overeenkomst.’ Dat was duidelijk geworden toen hij beloofd had aan het begin van de vorige lente terug te komen, maar zes maanden langer was weggebleven, en toen terugkwam, zoals ik net te weten was gekomen, met een Venetiaanse schoonheid in zijn kielzog.

‘Hebt u ook geen professionele contacten met het South Kensington?’ vroeg sir Matthew. ‘Het is het beste als u, gedurende de periode van uw beheerderschap, geen persoonlijke of professionele overeenkomst hebt met een van beide partijen, waardoor twijfel aan uw objectiviteit zou kunnen ontstaan.’

Ik schudde opnieuw mijn hoofd. Dat mocht ik willen, dat Sheffield Brothers een professionele regeling had met het ontluikende museum of zijn donateurs.

‘Mooi. Dat zal ik ook aan de potentiële ontvangers duidelijk maken.’ De notaris overhandigde me een pakket. ‘U moet bepalen waar de schatten naartoe gaan. Uw firma is betaald om tot het einde van het jaar zijn verantwoordelijkheden uit te voeren, nietwaar?’

‘Ja,’ antwoordde ik. Dat geld was allang uitgegeven.

‘Spreek over deze zaak alstublieft met niemand die profijt kan hebben bij uw besluit voordat genoemde beslissing definitief is,’ vervolgde sir Matthew. ‘Hierin zult u papieren vinden die een aanvulling kunnen zijn op uw eigen inventarislijsten en informatie kunnen geven voor uw taxatie.’

Ik stond op en nam het pakket aan. ‘Hoelang heb ik de tijd?’

‘Er resten nog iets meer dan drie maanden tot het einde van het jaar. Die tijd heb ik nodig om de nalatenschap af te werken

en verdere details over het landgoed te regelen. Is dat voldoende?’

‘Ja.’

‘Mooi, juffrouw Sheffield. Mocht ik nog meer relevante documenten tegenkomen, dan zal ik die aan u doorsturen.’

Zodra hij de bibliotheek had verlaten, kwam Marguerite naar me toe. ‘Wat ga je doen?’

Ik zuchtte. ‘Ik zou simpelweg nu meteen kunnen besluiten om alles aan het museum te geven, dan is het achter de rug. Ik weet al dat Harry niet betrouwbaar is.’

‘Is dat zo?’ vroeg ze. Ze moest gezien hebben dat ik boos werd, want ze stak haar hand op om me te kalmeren. ‘Ik ben het met je eens, lieverd, dat zijn verdwijning voor zes maanden – zeker in het licht van jullie eh... onuitgesproken overeenkomst – niet voor hem pleit. En toch heb je hem in de vele jaren die aan die zes maanden voorafgingen, onvoorwaardelijk vertrouwd.’

‘Ik was een onbeproefd kind. Ik koesterde dwaze dromen. Ik heb zijn daden verkeerd geïnterpreteerd.’

Ze lachte zacht. ‘Daar ben je te verstandig voor. Hoewel niemand van ons er ongevoelig voor is ons door ons hart te laten misleiden.’

‘Vind jij dan dat hij de verzameling moet krijgen?’ vroeg ik verbaasd.

‘Ik vind dat je onderzoek moet doen en de waarheid boven tafel krijgen, zoals je altijd doet met je schatten.’

Ik deed mijn mond open om te zeggen dat Harry niet een van mijn schatten was. Toch? Maar ik deed hem weer dicht.

Hij heeft me verlaten en is niet op het afgesproken tijdstip teruggekomen. Niet één keer, maar twee keer.

Marguerite wachtte tot ik iets zei en dat deed ik ten slotte, nadat ik iets had beseft. ‘Deze verzameling was evenzeer van mijn vader als van de overleden lord Lydney. Ik moet dit eerlijk bekijken – waar kunnen de schatten het best worden geplaatst? – maar hoogstwaarschijnlijk zal ik uiteindelijk tot dezelfde conclusie komen als zijn vader.’

‘Die waardevolle *objets d’art* aan het South Kensington Mu-

seum schenken, is een mooi middel om de nieuwe lord Lydney zijn verdiende loon te geven,' zei ze. 'Is dat je bedoeling?'

'Weet Harry dat je zijn pleitbezorger bent?'

'Ik ben *jouw* pleitbezorger, lieverd. Maar ik heb bij meerdere gelegenheden gezien dat jullie samen gelukkig waren en ik wil jullie weer gelukkig zien – onder welke omstandigheden dan ook die dat mogelijk maken. Ik wil niet dat je overhaast een oordeel velt dat misschien niet rechtvaardig is.'

'Waarom zou het recht niet worden gediend? Ik ben aan het lijntje gehouden en toen in de steek gelaten. Misschien is het toch rechtvaardiger om de collectie aan het South Kensington te geven.'

'Dat is heel goed mogelijk; misschien zelfs waarschijnlijk. Zijn vader heeft jou gevraagd dat te bevestigen. En als jij besluit dat gerechtigheid moet geschieden, dan moet je dat na uitvoerige overweging doen en zal ik blij zijn als je elders geluk vindt.'

Zou ik wel geluk vinden? Marguerite had geen geluk gevonden, niet echt. Misschien was geluk niet iets wat je moest wensen.

We verlieten de bibliotheek en toen we de kleine receptie-ruimte betraden, werden alle ogen op mij gericht. Nu wist ik waarom. Misschien had sir Matthew het hun verteld, misschien had wijlen lord Lydney zelf zijn bedoelingen aan zijn vrienden laten doorschemeren. De jonge vrouw die ik daarnet bij Harry had gezien, scheen zich eerder als gastvrouw dan als gast door de menigte te bewegen.

Iedereen keek toe toen Harry mij aankeek en ik hem. Hij kwam naar me toe. Ik verroerde me niet.

Vrienden en ambtsgenoten van de oude man geloofden waarschijnlijk dat de overleden lord Lydney deze beslissing in mijn handen had gelegd omdat hij mij vertrouwde, maar zichzelf niet vertrouwde om onpartijdig te oordelen of te handelen na de ontijdige dood van Harry's oudere broer Arthur. Misschien hadden ze gelijk. Maar lord Audley had geen ongelijk toen hij naar voren bracht dat wijlen lord Lydney geen aangename man was geweest, en weinig scrupules had gehad om andere mensen

te gebruiken om ten koste van alles zijn eigen doelen te bereiken. Het was geen geschenk om mij te dwingen tot een besluit of ik het huis van de man van wie ik gehouden had zou plunderen. Daarmee zou ik in het openbaar bevestigen dat Harry inderdaad noch betrouwbaar, noch eerbaar was.

Maar verdiende Harry de verzameling, moest die vrijuit worden gegeven? Dat deed de volgende vraag rijzen: had hij mij ooit verdiend? Mijn hart verdiend, dat ik vrijuit gegeven had?

Eindelijk arriveerde Harry aan mijn zijde en kwam zo dicht naast me staan dat ik de bergamot en kruidigheid van zijn geurwater rook. De kleur van zijn ogen, die al naar gelang zijn stemming veranderde van groenbruin naar donkerbruin, weerspiegelde genegenheid – groenbruin. Ik ademde diep in om de aanzwellende emoties die zijn nabijheid wekten in bedwang te houden. Maar alleen zijn geur al deed me wankelen.

Hij keek naar mijn ringvinger en constateerde dat die kaal was. ‘Zeven uur vanavond?’

Hij hoefde niet te zeggen waar. Ik wist het.

Ik was gebonden door mijn plicht en vooruit betaald, dus ik kon er niet onderuit om te bepalen wat het lot van de kostbaarheden zou zijn. Ik had echter wel kunnen weigeren om Harry om zeven uur te ontmoeten.

Maar ik weigerde niet.

WELKE SCHATTEN ZIJN HET ECHT WAARD OM GEKOESTERD TE WORDEN?

Miss Eleanor Sheffield is antiekspecialist en ziet als geen ander het onderscheid tussen kunst en kitsch. Maar als haar vader overlijdt en haar oom begint te dementeren, staat het familiebedrijf onder druk. Als ongetrouwde vrouw in het Victoriaanse tijdperk is het voor Eleanor onmogelijk om Sheffield Brothers in haar eentje te runnen.

Dan overlijdt Baron Lydney, een trouwe klant. Eleanor wordt aangesteld als de tijdelijke beheerder van zijn legendarische kunstcollectie. Het is aan haar om te beslissen of zijn schatten worden gedoneerd aan een museum of aan zijn enige nog levende zoon, Harry – de man die haar hart brak.

Harry beweert dat hij nog steeds om Eleanor geeft, maar ze weet niet of ze hem kan vertrouwen. Ook betwijfelt ze of zij wel de juiste persoon is om onbevooroordeeld te kijken naar de collectie van de baron, bij wiens motieven ze haar twijfels heeft. Maar als de dreiging van de schuldenaarsgevangenis steeds dichterbij komt, is ze gedwongen om een beslissing te nemen.

Sandra Byrd heeft al meer dan vijftig boeken op haar naam staan, zowel historische romans als hedendaagse. *De kunst van het schatbewaren* is de eerste roman van haar hand die in het Nederlands verschijnt.

NUR 342

ISBN 978 90 297 2868 3

9 789029 728683

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT